УДК 811.161.2:159.923.2:[355.4(470:477)”2014/…”:314.15]

Н. Р. Матвеєва

МОВНА ІДЕНТИЧНІСТЬ МІГРАНТІВ У КОНТЕКСТІ ВОЄННОГО ДОСВІДУ ТА СОЦІАЛЬНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ

Статтю присвячено дослідженню мовної ідентичності українських мігрантів за кордоном у контексті російсько-української війни. На матеріалі мовних біографій проаналізовано зміни мовних практик, установок і самоідентифікації опитаних українців у Чехії та Франції. Виявлено різні траєкторії мовної адаптації: від зменшення використання української та формування багатомовності до розширення сфер її функціонування й посилення символічного значення. Встановлено, що трансформація мовної ідентичності залежить від попереднього мовного досвіду, нового мовного середовища та особистого усвідомлення національної належності.

Ключові слова: *мовна ідентичність, національна ідентичність, українська мова, багатомовність, міграція, мовна біографія, мовна поведінка, мовна свідомість.*

Matveieva, N. Language Identity of Migrants in the Context of War Experience and Social Transformations. *The article examines the transformation of the language identity of Ukrainian migrants abroad in the context of the Russian-Ukrainian war. The study focuses on the relationship between linguistic self-identification, language practices, attitudes towards languages, and national belonging. Language identity is conceptualised as a dynamic phenomenon shaped by personal experience, social environment, historical and cultural context, and socio-political circumstances. Particular attention is paid to how displacement affects migrants' language choices, linguistic orientations, and understanding of their national and linguistic belonging.*

The empirical material consists of language biographies collected through in-depth interviews with Ukrainians in the Czech Republic and France. The material is qualitative and is not intended to provide statistical representativeness; rather, it enables the reconstruction of individual linguistic trajectories and the identification of typical mechanisms of language identity transformation.

The analysis demonstrates diverse and sometimes contrasting trajectories of linguistic adaptation. For some migrants, integration into a new sociocultural environment is accompanied by a reduced frequency of Ukrainian use, the emergence of multilingual practices, and the influence of the host-country language. For others, contact with the Ukrainian community abroad contributes to the expansion of Ukrainian-language communication and to the strengthening of its symbolic significance as a marker of cultural and national belonging.

CC BY NC

https://doi.org/10.34142/23127546.2026.65.16

The findings demonstrate that migration does not automatically lead either to the weakening or strengthening of language identity. Its transformation depends on the interaction of migrants' previous linguistic experience, the new communicative environment, social networks, and individual awareness of national and linguistic belonging.

Keywords: *language identity, national identity, the Ukrainian language, multilingualism, migration, language biography, language behaviour, language consciousness.*

Вступ

Питання національної та мовної ідентичності в сучасному гуманітарному дискурсі є надзвичайно актуальними. Особливо виразно вони виявляються в постколоніальних суспільствах, де мова, окрім виконання комунікативної функції, також є важливим засобом самоідентифікації та маркером належності до певної спільноти. Так, у контексті сучасної російсько-української війни мовна ідентичність в Україні набуває виняткового суспільного й політичного значення.

Серед українських мовознавців, у працях яких порушено проблеми мовної ідентичності, виділяємо О. Михальчук (Михальчук, 2021; 2024), Л. Масенко (Масенко, 2020), Л. Гнатюк (Гнатюк, 2024), Г. Сюту (Сюта, 2026), Б. Ажнюка (Ажнюк, 2021) тощо.

Російсько-українська війна, що триває з 2014 року та набула особливо гострої фази після повномасштабного вторгнення РФ у 2022 році, стала каталізатором масштабних міграційних процесів. Вимушене переселення українців у межах країни та за її межі зумовило необхідність адаптації до нових мовних і соціокультурних середовищ. За таких умов поняття національної та мовної ідентичності зазнали істотної трансформації.

Унаслідок масштабних міграційних процесів особливої актуальності набуває проблема мовної адаптації та трансформації мовної ідентичності. Міграція, вимушена й добровільна, суттєво впливає на індивідів і суспільство загалом. В умовах сучасних міграційних процесів розвиток багатомовної компетентності є ключовим чинником як для інтеграції в країнах перебування, так і для подальшої реінтеграції після повернення.

У зв'язку з цим постає наукова проблема комплексного аналізу національної та мовної ідентичності воєнних мігрантів за кордоном. Ці поняття доцільно розглядати як багатовимірні соціокультурні явища, зумовлені взаємодією історичних, політичних, соціальних

та індивідуально-біографічних чинників. Зазначимо, що ми розглядатимемо національну й мовну ідентичність у взаємозв'язку, а емпірично основними індикаторами їхньої трансформації вважатимемо мовні практики, мовні установки та саморефлексію респондентів.

Мета нашої статті – проаналізувати зміни мовних практик, установок і самоідентифікації українців у Чехії та Франції та виявити траєкторії їхньої мовної адаптації. Серед завдань дослідження виділяємо: з'ясування чинників, що впливають на збереження й трансформацію мовної ідентичності українських мігрантів у новому мовному середовищі; аналіз зміни мовних практик українців у Чехії та Франції в контексті адаптації до нового соціокультурного середовища; зіставлення індивідуальних траєкторій мовної адаптації та визначення ролі соціального оточення, українських спільнот і національної самосвідомості у формуванні мовної ідентичності.

Методи дослідження

Емпіричною базою роботи є інтерв'ю з українцями в Чехії та Франції, записані у формі мовної біографії (11 записів загальною тривалістю понад 11 годин мовлення), а також власне спостереження за мовною поведінкою українців у Чехії та Франції. Зазначимо, що дослідження здійснене в межах проєкту «Українська ідентичність у мовній практиці та літературному дискурсі» 0126U002091, а також є продовженням наукового проєкту CEFRES, UAR 3138 CNRS–MEAE.

Метод мовної біографії передбачає проведення глибинних мовних інтерв'ю з респондентами за спеціально розробленим питальником. Таке інтерв'ю спрямоване на реконструкцію життєвого досвіду людини з особливим акцентом на аспектах, пов'язаних із вивченням мов, змінами мовної поведінки, ставленням до мовних кодів та мовним вибором.

Мовні біографії як дослідницький метод дають змогу зафіксувати не лише фактичні мовні практики респондентів, а й їхні мовні установки, емоційні оцінки та ціннісні мотивації, що особливо важливо для розуміння процесів трансформації мовної ідентичності в умовах війни.

Матеріал має якісний характер і не претендує на статистичну репрезентативність. Його метою є реконструкція індивідуальних мовних траєкторій та виявлення типових механізмів трансформації мовної ідентичності.

Виклад основного матеріалу

З соціокультурного погляду ідентичність розглядають як динамічний процес, що формується та трансформується у взаємодії з соціальним, культурним і комунікативним середовищем (Hall, 1990; Bucholtz & Hall, 2005). Особливо виразно ця динамічність проявляється в кризових ситуаціях, як-от в умовах війни, коли ідентифікаційні орієнтири можуть зазнавати істотного перегляду.

Мовна ідентичність є важливим компонентом ідентифікаційної структури особи та спільноти. У межах різних наукових підходів її розглядають як форму самовизначення особи через мову, індикатор належності до певної спільноти, а також важливий чинник конструювання колективної культурної та національної спільності.

Мовна ідентичність – сукупність корелятивних зв'язків мови з іншими видами ідентичностей – родинною, етнічною, національною та державною (Михальчук, 2024: 247). Основними показниками мовної ідентичності є мовна свідомість, ставлення до мови та мовна поведінка.

У нашому дослідженні мовну ідентичність розглядаємо як динамічний комплекс мовної самоідентифікації, мовної свідомості, ставлення до мов і мовної поведінки, що формується у взаємодії особистого досвіду, соціального оточення, історико-культурного контексту та суспільно-політичних обставин. Особливу увагу приділяємо тому, як досвід вимушеного переміщення впливає на мовний вибір, мовні орієнтації та усвідомлення національної й мовної належності українців.

У сучасних міграційних умовах поширеною практикою для значної частини мігрантів стає багатомовність. Зокрема, українці, які до переміщення послуговувалися переважно російською мовою, опинившись у нових соціокультурних середовищах, можуть поєднувати в повсякденному спілкуванні кілька мовних кодів. Поряд з українською або російською мовами вони використовують англійську як засіб міжнародної комунікації, а також мову країни перебування як інструмент соціальної адаптації та інтеграції. Такі багатомовні практики мають функціональний характер та відображають складну взаємодію мовних кодів та ідентичнісних виявів. Водночас багатомовність не обов'язково зумовлює розмитість ідентичності: вона може поєднуватися зі стійким усвідомленням національної належності та багаторівневою мовною самоідентифікацією.

Мовні біографії українських мігрантів демонструють складні й неоднозначні процеси трансформації мовної ідентичності

в умовах вимушеної міграції та адаптації до нового соціокультурного середовища. Водночас характер цих змін значною мірою залежить від попереднього мовного досвіду респондентів, характеру їхнього найближчого оточення та мовної ситуації в країні перебування.

Проаналізуємо мовні біографії українців-мігрантів, приділяючи особливу увагу трансформаціям мовної поведінки, мовної свідомості та ідентичності під впливом зовнішніх і внутрішніх чинників. З метою забезпечення етичних стандартів дослідження та анонімності учасників їхні персональні дані в статті не зазначаємо.

Показовим у цьому контексті є досвід інформантки Т. (53 р., жін., Харківська обл. – Прага), яка переїхала до Чехії разом із донькою та онуком. За словами респондентки, значна частина українських переселенців зі східних регіонів України, зокрема Харкова, є переважно російськомовними. Водночас перебування за кордоном актуалізувало прагнення підтримувати українську мову, особливо серед дітей: «*Ну приїхали всі/ ну як/ зі своєю мовою// Ну ж в основному російськомовний народ сюди приїхав// Харків ж російськомовний// Чисто українською в нас мало хто спілкувався//… А ми заїхали в основному з російськомовних регіонів/ приїхали і почали// Якби всі почали не вчити нас/ а якось так гарненько підштовхували до того (*до вивчення чеської – Н. М.*) // На початку люди через відсутність ресурсу і не вчили// Але потім ходили на ті курси// В одне вухо влетіло/ в інше вилетіло/ отак// Не були налаштовані вчити/ бо думали/ що ми тут не будемо довго// Так всі думали/ місяць/ два/ три/ ми повернемось додому/ нашо нам та чеська? Було таке// Але потім кожен якось вирішував// Хто для себе вирішував якісь пріоритети/ ставив цілі// Хто вирішував/ що він буде тут/ і буде тут далі рухатися// Ті люди йшли/ вчили там мову//*».

Очевидно, що первинне очікування швидкого повернення додому поступово змінилося на усвідомлення тривалішого перебування в іншомовному середовищі, що зумовило формування нових мовних стратегій. У цьому випадку міграційний досвід пов'язаний не лише з необхідністю опанування мови країни перебування, а й із переглядом власних мовних пріоритетів.

За словами респондентки Т., у процесі комунікації в родині та дитячому середовищі практикувалося свідоме чергування мов: української, російської та чеської. Така мовна поведінка свідчить про формування багатомовної компетентності та адаптивних мовних стратегій у міграційному середовищі. Чеська мова використовується

як інструмент інтеграції у новому суспільстві, тим часом як українська мова набуває символічного значення як маркер культурної належності та зв'язку з батьківщиною.

Водночас мовна адаптація має і зворотний бік, особливо у представників молодшого покоління. Респондентка Т., що працює вихователем українських дітей, звертає увагу на поступову втрату ними мовних навичок, особливо письмової української мови. Тривале перебування в іншомовному середовищі спричиняє змішування мовних систем: діти використовують чеську графіку під час написання українських слів, а також частково втрачають орфографічні навички рідної мови. Подібні процеси демонструють, що підтримання української мови в умовах міграції потребує не лише її побутового використання, а й цілеспрямованого забезпечення її функціонування в освітній та писемній сферах: «*Але з дітьми намагалися в ігровій кімнаті розмовляти більш українською// Звичайно вони всі російськомовні/ але навіть так практикували// В нас був так/ день українською розмовляємо/ можемо день чеською// Або виходимо надвір/ значить/ ми переключаємось на чеську// Отак у формі гри такої ми робили// Хотілося мені/ щоб діти розмовляли українською// Але то як з дитинства вони звикли/ так вони і розмовляють в сім'ях/ розмовляють російською// Коли писали ми листи в кінці нашого проекту// Я так кажу/ напишіть один одному побажання/ бо розійдемося/ не побачимось// Ви маєте там альбоми/ у вас фотографії/ спогади/ це все є// А напишіть листи// Діти почали писати/ і вони не можуть писати українською// Вони букви позабували// Тобто ці 2 роки з лишнім в Чехії/ вже вони свою мову/ на жаль/ втрачають потроху/ як в плані грамотності// Ну розмовляти/ то російською вони розмовляють// Ну українською так/ з коверками// А от писати взагалі вони не можуть// Пишуть українське слово з чеськими буквами//*».

Упадає у вічі також міжпоколіннєвий аспект мовної адаптації. За словами Т., її онук, народжений у Харкові, сприймає російську як основну мову повсякденного спілкування та не завжди позитивно реагує на використання української. Таким чином, попередній мовний досвід родини продовжує впливати на мовну поведінку молодшого покоління навіть після переміщення в інше соціокультурне середовище: «*Ну буває, переходю з ним на російську// Ну таку чисто українську він не сприймає// Він так на мене дивиться/ ти чого тіпа? Він*

не сприймає/ на жаль// Так що він/ як народжений в Харкові/ він російськомовний більше//».

Цей приклад дає підстави стверджувати, що міграція не зумовлює автоматичної зміни мовної ідентичності. Нове середовище створює умови для переосмислення мовної поведінки, однак усталені сімейні практики та мовний досвід попереднього життя можуть зберігатися й відтворюватися в нових умовах.

Інший аспект трансформації мовної ідентичності простежуємо у свідченнях респондентки Г. (46 р., жін., Донецьк – Вінниця – Прага). За її словами, після переїзду до Чехії української мови в її повсякденному житті «*стало менше*», оскільки навколишнє комунікативне середовище є переважно чеськомовним. Унаслідок цього формується ситуація постійного співіснування кількох мовних систем, між якими мовцеві доводиться безперервно перемикатися.

Г. зазначає, що перебуває «*на стадії, коли існує кілька мов і важко перебудовуватися*», а також починає замислюватися над тим, «*як це пишеться українською*». Подібні рефлексії свідчать про трансформацію мовної компетентності під впливом багатомовного середовища. Респондентка також звертає увагу на поступове проникнення чеських мовних елементів в українське мовлення: «*Я хочу вжити чеське слово замість українського*». Таким чином, багатомовність є динамічним процесом постійної взаємодії та перебудови мовних ресурсів мовця: «*Моя чеська є під впливом сильним української/ але теж українська вже зазнає впливу чеської// Тут нічого не зробиш//*». Отже, мовна ідентичність мігранта виявляється пов'язаною не лише зі збереженням чи втратою окремої мови, а й із формуванням нових способів існування кількох мов у мовній свідомості комуніканта.

Водночас у мовній історії Г. простежується ще одна важлива тенденція, а саме переосмислення ставлення до російської мови після початку повномасштабної війни. Якщо раніше російська мова асоціювалася з дитинством і «*не викликала жодних питань*», то тепер її сприйняття суттєво змінилося. Г. зазначає: «*Якщо в мене є вибір, то я краще не буду чути російської мови*», а також принципово не переходить на російську навіть у ситуаціях, коли співрозмовник її використовує. Показовим є те, що в Чехії, де старше покоління часто добре володіє російською мовою, респондентка свідомо просить співрозмовників перейти на чеську, відповідаючи їм: «*Дуже дякую, але російську я не потребую*».

Подібна мовна позиція свідчить про переосмислення ролі російської мови в особистому та культурному просторі українських мігрантів. Для респондентки Г., як і для багатьох інших, російська мова перестала бути нейтральним засобом комунікації й набула виразного політичного та емоційного значення. Вислів Г. про те, що *«Російська мова – це мова, якій не місце в моєму житті»,* ілюструє процес дистанціювання від мовної практики, яка після 2022 року дедалі частіше асоціюється з травматичним воєнним досвідом.

Якщо досвід перебування в Чехії демонструє переважно процес адаптації до іншомовного середовища та пов'язані з ним зміни мовної поведінки, то свідчення респондентки С. (21 р., жін., Луганськ – Париж), яка перебуває у Франції, дають змогу простежити зворотну тенденцію – посилення мовної ідентичності завдяки контакту з українською спільнотою за кордоном.

Перебуваючи у Франції, інформантка наголошує на значній присутності української мови серед мігрантської спільноти, що, безперечно, сприяє зміцненню відчуття належності до українського мовно-культурного середовища. Зокрема, вона підкреслює: *«Тут більшість українців спілкуються українською мовою»,* а це у свою чергу формує простір повсякденної українськомовної комунікації навіть за межами країни походження.

Важливим чинником також виступає свідоме дистанціювання від російськомовного контенту, яке респондентка описує як частину спільних практик у середовищі українських мігрантів: *«Ми дуже поважаємо тут якісь обмеження про російський російськомовний контент».* Унаслідок цього, за словами інформантки, виникає посилене відчуття ідентифікації з українськістю: *«Ти тут якось навіть більше відчуваєш себе українцем серед своїх».* Таким чином, перебування за межами України не обов'язково послаблює національну та мовну ідентичність. Навпаки, контакт із власною мовною спільнотою в іншій країні може актуалізувати символічне значення мови.

Водночас респондентка С. підкреслює багатокодовий характер своєї мовної практики: у взаємодії поза українською спільнотою вона використовує французьку та англійську мови. Це демонструє типову для мігрантів багатомовну модель поведінки, у якій різні мови виконують різні соціальні функції.

Отже, досвід С. дає змогу побачити ще одну особливість мовної ідентичності в умовах міграції: її трансформація може відбуватися не

лише через пристосування до мовного середовища країни перебування, а й через актуалізацію власної етномовної належності. У цьому випадку багатомовність не заперечує української ідентичності, а співіснує з нею, розподіляючи різні мови за комунікативними та соціальними функціями.

Тенденцію до збільшення частоти вживання української мови після переїзду за кордон також підтверджують свідчення респондентки В. (20 р., жін., Одеса – Париж). На відміну від поширеного уявлення про поступову втрату рідної мови в умовах міграції, інформантка зазначає: *«Її стало більше»,* пояснюючи це особливостями мовного середовища країни, що приймає. За словами респондентки, значна присутність українськомовної спільноти у Франції сприяє розширенню сфер функціонування української мови. Вона підкреслює, що використовує українську мову не лише в побуті, але й у професійній та дозвіллєвій діяльності: *«У хорі я співаю там українською», «Актори більшість українською».* Таким чином, українська мова виходить за межі сімейного спілкування та набуває статусу мови соціальної взаємодії в культурному та творчому середовищі.

Особливо важливим є те, що розширення функцій української мови відбувається поступово: спочатку через сферу роботи та дозвілля, а згодом *«підключається сім'я».* Це свідчить про процес соціального закріплення мовної практики, коли регулярні публічні мовні контакти можуть впливати і на приватну комунікацію. Отже, наведений приклад теж демонструє той факт, що міграційне середовище може не тільки обмежувати використання української мови, але й, навпаки, сприяти її активізації.

Висновки

Отже, наведені мовні біографії демонструють різні, подекуди протилежні траєкторії трансформації мовної ідентичності українських мігрантів. Для одних перебування в іншомовному середовищі пов'язане зі зменшенням частоти використання української та проникненням елементів мови країни перебування; для інших – із розширенням сфер функціонування української мови або посиленням її символічного значення.

Водночас спільним для розглянутих випадків є те, що міграційний досвід робить мову більш помітною у свідомості самих мовців. Українська мова постає як важливий компонент культурної

та національної належності, а вибір мови, її збереження або зміна дедалі виразніше набувають ідентичнісного виміру. Таким чином, напрям трансформації мовної ідентичності визначається не самим фактом переміщення, а взаємодією нового мовного середовища, попереднього мовного досвіду та особистого усвідомлення мовцем своєї ідентичності.

Отже, мовна ідентичність українських мігрантів у воєнний період постає як динамічний і багаторівневий процес, у якому мовний вибір тісно пов'язаний із досвідом війни, переміщення, адаптації та переосмислення власної національної належності. Виявлені мовні траєкторії засвідчують, що іншомовне середовище може одночасно створювати ризики послаблення українськомовних практик і сприяти актуалізації української мови як символу культурної та національної єдності.

Перспективним видається подальше дослідження динаміки мовної ідентичності українців у різних країнах перебування. Важливим напрямом є також простеження довготривалих змін у мовній поведінці мігрантів, збереження української мови в родині та її ролі в процесах можливого повернення й реінтеграції в українське суспільство.

ЛІТЕРАТУРА

1. **Ажнюк,** Б. (2021). Мовна політика: національна ідентичність і європейські цінності. *Вісник Національної академії наук України, 6,* 89–93. Узято з http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnanu_2021_6_17. 2. **Гнатюк**, Л. (2024). Мовна ідентичність у вимірах історичної пам'яті українців. Узято з https://philology.knu.ua/linguistic-identity-in-terms-of-the-historical-memory-of-ukrainians/. 3. **Масенко**, Л. (2020). *Конфлікт мов та ідентичностей у пострадянській Україні.* Київ: ТОВ «Видавництво "Кліо"». 4. **Михальчук**, О. (2021). Мовна ідентичність етнічних спільнот у контексті української мовної ситуації. *Studia Ukrainica Posnaniensia, IX(2),* 37–49. 5. **Михальчук**, О. І. (2024). Мовна ідентичність. У Б. М. Ажнюк (ред.), *Мовна політика і мовне планування: енциклопедичний словник* (с. 247–249). Київ: Академперіодика. 6. **Сюта**, Г. (2026). Мовна свідомість і мовна ідентичність українців: проблеми й парадокси трансформації під час війни. *Українська мова, 1 (97),* 92–105. 7. **Bucholtz**, M., & Hall, K. (2005). Identity and interaction: A sociocultural linguistic approach. *Discourse Studies, 7(4–5),* 585–614. DOI: 10.1177/1461445605054407. 8. **Hall**, S. (1990). Cultural Identity and Diaspora. In J. Rutherford (Ed.), *Identity: Community, Culture, Difference.* London: Lawrence & Wishart, 222–237.

REFERENCES

1. **Azhniuk**, B. (2021). Movna polityka: natsionalna identychnist i yevropeiski tsinnosti [Language policy: national identity and European values]. *Visnyk Natsionalnoi akademii nauk Ukrainy – Bulletin of the National Academy of Sciences of Ukraine, 6*, 89–93.

Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnanu_2021_6_17 [in Ukrainian]. 2. **Hnatiuk**, L. (2024). Movna identychnist u vymirakh istorychnoi pamiati ukraintsiv [Language identity in the dimensions of Ukrainians' historical memory]. Retrieved from https://philology.knu.ua/linguistic-identity-in-terms-of-the-historical-memory-of-ukrainians/ [in Ukrainian]. 3. **Masenko**, L. (2020). *Konflikt mov ta identychnostei u postradianskii Ukraini* [The conflict of languages and identities in post-Soviet Ukraine]. Kyiv: TOV «Vydavnytstvo "Klio"» [in Ukrainian]. 4. **Mykhalchuk**, O. (2021). Movna identychnist etnichnykh spilnot u konteksti ukrainskoi movnoi sytuatsii [Language identity of ethnic communities in the context of the Ukrainian language situation]. *Studia Ukrainica Posnaniensia, IX(2),* 37–49 [in Ukrainian]. 5. **Mykhalchuk**, O. I. (2024). Movna identychnist [Linguistic Identity]. In B. M. Azhniuk (red.), *Movna polityka i movne planuvannia: entsyklopedychnyi slovnyk – Language Policy and Language Planning: An Encyclopedic Dictionary* (s. 247–249). Kyiv: Akademperiodyka [in Ukrainian]. 6. **Siuta**, H. (2026). Movna svidomist i movna identychnist ukraintsiv: problemy i paradoksy transformatsii pid chas viiny [Language consciousness and language identity of Ukrainians: Problems and paradoxes of transformation during the war]. *Ukrainska mova – Ukrainian Language, 1(97),* 92–105 [in Ukrainian]. 7. **Bucholtz**, M., & Hall, K. (2005). Identity and interaction: A sociocultural linguistic approach. *Discourse Studies, 7(4–5),* 585–614. DOI: 10.1177/1461445605054407 [in English]. 8. **Hall**, S. (1990). Cultural Identity and Diaspora. In J. Rutherford (Ed.), *Identity: Community, Culture, Difference.* London: Lawrence & Wishart, 222–237 [in English].

Матвеєва Наталя Романівна – доктор філософії з філології, доцент кафедри української мови та славістики, Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка / науковий співробітник відділу стилістики, культури мови та соціолінгвістики, Інститут української мови НАН України; вул. Михайла Грушевського, 4, м. Київ, 01001, Україна

E-mail: natalyamatveieva@gmail.com

https://orcid.org/0000-0001-6290-9381

Matveieva, Natalia – PhD in Philology, Associate Professor at the Department of Ukrainian Language and Slavistics at Ternopil Volodymyr Hnatiuk National Pedagogical University / Research Fellow at the Department of Stylistics, Language Culture, and Sociolinguistics; Institute of the Ukrainian Language of the National Academy of Sciences of Ukraine; 4 Mykhaila Hrushevskoho Street, Kyiv, 01001, Ukraine.

Дата першого надходження статті до видання – 29 вересня 2026 р.

Дата прийняття статті до друку після рецензування – 16 жовтня 2026 р.

Дата публікації статті у виданні – 20 листопада 2026 р.

CITATION

ДСТУ 8302:2015: Матвеєва Н. Р. Мовна ідентичність мігрантів у контексті воєнного досвіду та соціальних трансформацій. Лінгвістичні дослідження: зб. наук. пр. Харків. нац. пед. ун-ту імені Г. С. Сковороди / гол. ред. Н. В. Піддубна. Харків, 2026. Вип. 65. С. 203–213. DOI: https://doi.org/10.34142/23127546.2026.65.16

APA: Матвеєва, Н. Р. (2026). Мовна ідентичність мігрантів у контексті воєнного досвіду та соціальних трансформацій. *Лінгвістичні дослідження, 65,* 203–213, DOI: https://doi.org/10.34142/23127546.2026.65.16